

csőnek tekintik ezeket a könyveket, mások pedig ezzel szeretnének kedvében járni a lakosságnak.

— *Milyen társadalmi rétegek vesznek részt a felnőttoktatásban? Ösztönzik-e a hallgatókat az oktatási intézmények a könyvtárhasználatra?*

— A kötelező oktatás nálunk az ötödiktől a tizenhatodik életévig tart, de még csak öt éve. Kétmillió ember még nem tud rendszeresen olvasni, nem értik a hivatalos nyelvet. Zömük persze öreg ember, szakképzetlen munkás, színesbőrű. A szakszervezetek és a nőszövetségek tanfolyamain kívül rendkívül fontos szerep jut

az értelmiségiek és a munkába visszatérők továbbképzésének. Ne feledjék, az angol férjezett nők 40 százaléka most éppen nem dolgozik, de a jövőben szeretne. A könyvtárak harminc része nemcsak állományának alakításával és a már említett „tanulmányi csomagokkal” segíti a felnőttoktatást, hanem egyebek között *tantermekkel* is. Nagyon szerencsésnek tartom, hogy rendszeresen szerveznek olyan, egy-két napos konferenciákat, ahová tanárokat és könyvtárosokat hívnak meg.

(Folytatjuk)

Kamarás István

a lapokban olvastuk

Ajándék?

Ajándékot kapni öröm. Tudják ezt a szakszervezeti könyvtár dolgozói is, akik fáradhatatlanul szervezik a különféle kulturális akciókat; író-olvasó találkozót, gyermekfoglalkozást, irodalmi estet. Igaz, amit tesznek, végül is nem ajándék — munkájukat végzik. De mégis, elfogultság nélkül megállapítható, nem csupán legutóbbi két rendezvényük plakátjára írható alcímként a szó: ajándékműsor. A könyvtár minden ilyen akciója kicsit a könyvtárosok ajándéka is. Olyan meglepetés, amely igyekezetük nélkül jóval ritkábban kopogtatna a kultúrház üvegajtáján.

Csak egy baj van. A könyvtárosok nem értnek a varázsláshoz. Nem tudnak elővarázsolni színészt, énekest vagy költőt. Csak annyira futja erejükből, hogy előzetesen megállapodjanak velük. Amint szokás. Telefonon, levélben. Hogy mikor — hol —, mit és mennyiért. Utána vagy jönnek, vagy nem. Múlt héten például nem jöttek. Csütörtökön jó lett volna elővarázsolni *Paudits Bélát* valahonnan, akire 150 iskolás várt. Ajándékműsört ígértek nekik a kultúrházban. Ehelyett egymást nézték. Egy órán át. Hátha megjön. Csak késik. De nem jött. Láttam az egyik könyvtáros arcát. Varázsolni akart. De nem sikerült. A gyerekek visszamentek az iskolába. Az ajándék elmaradt.

Aztán hétfőn is jól jött volna egy kis varázslás. Az ünnepi könyvhét megnyitó ajándékműsorán. Ötven ember várta az ajándékot. Ajándékot kapni öröm. Azt mondják, adni még nagyobb. Gyanítom, a könyvtár dolgozói kezdik másképp gon-

dolni az utóbbi állítást. Figyeltem egyiküket. Varázsolni próbált. Előteremtteni *Wagner Gertrúd* énekes-gitáros partnerét, akinek pengetése fél órával a meghirdetett időpont után sem hangzott fel a kultúrház folyosóján. Az előadóest szőlőba fulladt. *Grigorisz Papadimitriu* aznap csak a meghívókon szerepelt.

Azt hiszem, nincs más hátra, meg kell tanulniuk varázsolni a szakszervezeti könyvtár dolgozóinak. Szinte magam előtt látom, amint hármán összehajolnak, büvös szavakat mormolnak félhangosan, füst gomolyog és hopp — megjelenik a kívánt személy. Tudom, fáradságos és veszélyes ez a vállalkozás, mert ha nem sikerül, oda a közönség bizalma. Közönséget varázsolni pedig a legnehezebb. Az vagy jön, vagy nem jön. A közönséggel szerződést sem lehet kötni. Azt csak megnyerni lehet — kitartó munkával, színvonalas műsorokkal. Ez utóbbit pedig, úgy tűnik, csak varázslással lehet biztosítani. Jobb megoldás nincs.

Azaz, mégis. Hátha. Talán félreértés az egész. Talán csak meg kéne magyarázni az említett elmaradóknak, hogy az ajándékműsor nem úgy értendő, hogy ők ajándékoznak és akkor, ha kedvük tartja. Amit tesznek, nem szívség — még itt Szigethalmon sem, hanem pénzért, szerződésben vállalt (el)kötelezettség. És nem az a meglepetés, ha eljönnek a megbeszélt időpontra, hanem ha többet adnak az elvártnál. Mint például a könyvtár dolgozói.

—rg

Fényszóró (Csepel Autógyár)